



Golarits Ferencné, született Pintér Julianna **életútja**

Juci néni 1934. január 16-án született, az idén töltötte be 68. évét.

Tudósaink nem találták még fel az örökmozgót, de ha Őt ismernék, már közel járnának a megoldáshoz. Akik ismerjük, tudjuk Róla, hogy éltető ereje a tenni akarás, a másokért végzett munka, az adakozás, az önzetlen segítség. Ő is azon kevesek közé tartozik, akik azt vallják: Minél többet adok, annál gazdagabb leszek.

Mindezt jobban megértjük, ha tudjuk, hogy olyan édesapa mellett nőtt fel, akitől e téren is volt mit tanulnia. Pintér József, az egykori kakucsi sportvezető hobbija közé tartozott a zenélés, a harmonikázás, a színjátás. Juci néni korosztályának életét széppé varázsolta Józsi bácsi azzal, hogy színjátékokat tanított be, amelyekkel vendégszerepeltek a környező falvakban. A bevételt a kellekerekre, a helyi sport támogatására szánták. Fiatalon megtapasztalhatta tehát, mit jelent a közösségért végzett önzetlen munka. Juci néniék nem éltek gazdagságban, de annál több szeretetben. Korán ment férjhez, szerelemből, s ahogy az oltár előtt ígerte, hűen mindvégig. Ma két felnőtt gyermeke s azok családja körében örülhet Önkormányzatunk megtisztelő elismerésének, a díszpolgári címnek.

Hogy mindezt mivel érdemelte ki?

A 60-as években a Kakucson tanító Csonka Csabáné kezdeményezésére megalakult a helyi Röpülj Páva Kör. Juci néni a lelkes alapító tagok egyike volt. Hiába változtak az idő haladtával a népdalkör vezetői, Ő megmaradt hűséges énekesnek. Majd a két falu közigazgatásának egybevonásával megalakított Inárcs-Kakucsi Népdalkör tagjának.

Közben házvezetői munkát vállalt Balla igazgató úréknál, szakácsnői teendőket a lakodalmakban. Ki tudná megmondani, hány tepsi süteményt süthetett már életében úgy is, hogy azt szétosztogatta pusztán szeretetből.

A környezetében élő öregekre figyelt, segítette őket étellemmel, jó szóval. Becsüljük Őt azért is, mert beteg hozzátartozóit ápolta, noha nem lett volna kötelessége, de embersége ezt diktálta.

A 80-as évek végén megalakult Kakucson is a nyugdíjasok klubja. Vezetőnek Őt kértük fel. Mindmáig vállalja ezt a korántsem hálás feladatot. Tudja Ő is, hogy egy jó szóért feledni kell a sérelmeket azoknak, akik emberekkel foglalkoznak. Minden hétfőn várja a tagságot, szervezi a kirándulásokat, fellépéseket, képviseli a kakucsiakat a nyugdíjasok felsőbb fórumain. Ingyen. Társadalmi munkában.

Ha jönnek az egyházi ünnepek, a szüreti felvonulások, a népzenei, nyugdíjas találkozók, tudjuk, kihez kell fordulnunk, hogy a vendéglátás miatt ne szégyenkezzünk.

Feledhetetlen, ahogy 2001 decemberének végén a TAIZE-i találkozón helyt állt a kakucsi asszonyokkal a külföldi fiatalok vendéglátásában. Mennyi szeretettel, odaadással tették dolgukat! Nyaranta Révfülöpön - állandó segítőivel - a kakucsiak mellett még három falu gyerekeire főztek. Nevetve mesélte az

elutazásuk előtt: „Én csak azt fogom főzni, amit a gyerekek szeretnek. Nem dobok ki semmit. Összegyűjtöm a vaját, amit már nem kérnek, és sütök nekik kalácsot. Teát főzök, hogy ne legyenek szomjasak, ne költsék kólára a pénzüket.”

Örökmozgó. Pedig fáj a lába. Nehezen gyógyul. Az orvos azt mondta, úgysem tudná itthon marasztani. Hát menjen. De vigyázzon magára!

Mi is ezt kérjük: vigyázzon magára, hogy minél tovább közöttünk maradhasson. Velünk és értünk.

Adjon az Isten ehhez sok-sok erőt, egészséget Neki, s végezetül fogadja tőlünk ezt a népi köszöntőt. *Tóth Istvánné*

„Azt kívánjuk mind-mind itt e szép napon:
Ragyogjon Rád napfény, boldog légy nagyon.
Szíved sose féljen, bánat sose érjen,
Szerencse kísérjen minden utadon!”